Marguerite, glimlach van God

Soms gebeurt het wonderlijkste in stilte. Geen donder, geen bliksem, geen trompetgeschal. Enkel een trilling in de lucht — alsof de Hemel even ademt. Marguerite was zo'n trilling. Onopgemerkt voor velen, maar in de ogen van Jezus een kostbare parel. Ze werd geboren in een gewoon arbeidersgezin, ergens in Wallonië. Geen kerkklokken die haar wiegje zegenden, geen vrome handen die haar bij het doopvont droegen. Het geloof was afwezig. En toch… in haar leefde een geheim verlangen. Zoals een bloem zich richt naar een zon die ze nog nooit gezien heeft. Als twaalfjarig meisje vroeg ze zélf om gedoopt te worden. Alsof haar ziel wist: ik kom uit het water voort. En dan… stilte. Geen catechese, geen uitleg. Maar een vuur smeulde in haar hart. Onzichtbaar. Op een kerstavond, jaren later, ging ze voor het eerst naar de middernachtmis. Ze zag het Kind in de kribbe. En op dat moment brak de Hemel open. Het Kind Jezus lachte haar toe. Niet zomaar — maar zoals alleen God kan glimlachen: met een liefde die het hele hart overweldigt. Ze begon te huilen, haar hart bonsde. Ze was veroverd. Vanaf dan ging ze trouw naar de Mis. En Jezus begon haar binnen te leiden in het geheim van zijn Hart. Niet met theologische lessen, maar met tedere woorden, innerlijke aanrakingen, en droombeelden die haar diep raakten. In één van haar dromen zag ze Maria met het Kind. Een menigte reikte naar Hem, maar Hij wendde zich telkens af… tot Hij bij haar kwam. En toen — het Kind glimlachte, strekte zijn armen naar haar uit, en overlaadde haar met tedere liefkozingen. Marguerite begreep het niet, maar voelde: dit gaat niet over haar verdiensten. Dit gaat over uitverkoren liefde. Ze vroeg zich af: "*Waarom ik*?" En de Hemel antwoordde niet in woorden, maar in trouw. Marguerite werd geen spreekster, geen profetes met luide stem. Ze bleef klein. Maar in haar kleinheid ontving ze een grote taak: Jezus sprak tot haar — niet om haar op te blazen, maar om haar dienstbaar te maken. Hij vroeg haar:

"***Breng kleine zielen samen. Laat hen tot Mij komen. Vertrouwend, nederig, met open handen.***"

En zo ontstond het **Legioen van de Kleine Zielen**, een geestelijke beweging van mensen die in hun eenvoud en broosheid toch tot het diepste van Gods Hart doordringen. Geen groots vertoon, geen uiterlijk vertoon — maar stil vertrouwen, intense liefde. Marguerite begon alles op te schrijven: haar gesprekken met Jezus, zijn tedere vermaningen, zijn oproepen tot gebed, overgave en liefde. Die teksten zijn niet ingewikkeld. Ze zijn als dauwdruppels op een blad: helder, klein, kostbaar. De kern van haar boodschap is eenvoudig, maar diep:

"*De Liefde wil bemind worden.*" "*Jezus is niet ver, Hij is een Vriend die wacht.*"

“Kleine zielen kunnen machtig zijn in de strijd tegen het kwaad — als zij liefhebben en bidden.”

In een wereld die steeds ingewikkelder wordt, komt Marguerite als een zachte stem die zegt:

“Keer terug naar het Hart.” “Durf weer klein te zijn.” “Bid. Bemint. Vertrouw.”

Marguerite als een icoon; haar leven is geen droge opsomming van gebeurtenissen, maar een spiegel van wat er kán gebeuren als een hart zich opent voor God. Op 14 maart 2005, in een ziekenhuisbed, vol pijn, fluisterde ze nog: “Moeder Maria!” En toen gaf ze haar ziel terug aan Jezus, haar Bruidegom. Hij had haar ooit gezegd: ***“Voortaan zult gij ‘glimlach van God’ heten. In de Hemel is dit uw naam.”***

Marguerite is niet zomaar een mystica. Ze is een brug tussen de gewone mens en het Hart van God. Een gids voor allen die in warmte, gevoelens en stil ontzag willen leven. Haar leven is een uitnodiging. Geen verplichting, geen leerplicht. Gewoon een fluistering: “***Wil jij ook een kleine ziel zijn?”***